

SLYŠÍM 'F

Connie
Willisová

VŠUDE

Dobře si rozmysli, co si přeješ

SLYŠÍM 'F
Connie
Willisová **VŠUDE**

SLYŠÍM 'F

Connie
Willisová

VŠUDE

Dobře si rozmysli, co si přeješ

Přeložila

Drahomíra Michnová

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © 2016 by Connie Willis
Published by agreement with the author and the author's
agents, The Lotts Agency, Ltd.

Translation © Drahomíra Michnová, 2017
Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-628-6 (pdf)

*Věnováno nenapodobitelné – a nenahraditelné –
Mary Stewartové*

„V Irsku se nikdy neděje nic neodvratného,
zato k nečekanému dochází pořád.“

– JOHN PENTLAND MAHAFFY

*

„V každém davu jsou určití lidé,
kteří se zdánlivě neliší od ostatních,
přesto nesou úžasné poselství.“

– ANTOINE DE ST. EXUPÉRY, *Noční let*

*

„Naslouchej.“

– z filmu *Město duchů*

Poděkování

Mnohokrát, přemnohokrát děkuji všem, kdo mi s touto knihou pomohli, ale především:

své dceři Cordelii, která mi poskytla neocenitelnou pomoc se zápletkou,

své přítelkyni Melindě Snodgrassové, která mě nesmírně povzbuzovala a morálně podporovala,

a lidem z mého čtení v Cosine, kteří vymysleli název knihy.

crosstalk (krostok) přeslech, *podst. jméno*

1. porucha v komunikačním zařízení (rádio, telefon atd.) způsobená přenosem jiného zařízení, který vede k přeslechu, prolínání a nejasnosti příjmu z důvodu přítomnosti nežádoucích signálů a/nebo k rušení v důsledku náhodného spojení
2. nezávazný rozhovor při setkání, který nemá žádné konkrétní téma
3. vtipná, pohotová odpověď, replika; žertík

1. kapitola

„Ne, neznám nic, co překážet by mělo svazku dvou duší.“

– WILLIAM SHAKESPEARE, *Sonet 116*

Ve chvíli, kdy Briddey vjela do parkovacích garáží firmy Commspan, měla už v mobilu dvačtyřicet textovek. První byla od Suki Parkerové – samozřejmě – a další čtyři od Jill Quincyové, každá zpráva byla nějakou variací na téma „Umírám zvědavostí“. Suki psala: „Slyšela jsem, že tě Trent Worth vzal do Iridia!???“

Abys ty něco neslyšela, pomyslela si Briddey. Suki byla v Commspanu největší drbna. Což znamenalo, že teď už to ví celá firma. Dobře že v Commspanu neplatil zákaz důvěrných vztahů mezi zaměstnanci – nedokázali by s Trentem svůj románek utajit. Jen prostě doufala, že se jí podaří včerejší večer udržet pod pokličkou aspoň do té doby, než o něm bude moct říct rodině. *Jestli to už ovšem nevědí.*

Zběžně prohlédla další esemesky. Pět od sestry Kathleen, osm od sestry Mary Clare a devět od tety Oony, která jí připomínala veřejné čtení gaelské poezie pořádané spolkem Dcery Irska v sobotu večer.

Neměla jsem jí ten chytrý telefon dávat, zanávala Briddey. Tenkrát ji nenapadlo, že ho prateta bude umět používat – nedokázala si ani nastavit svůj digitální videorekordér. Nebo hodiny. A Briddey by se obešla bez toho, že ji bude prateta neustále otravovat s Dcerami Irska. Maeve ji naučila s telefonem zacházet a prateta od té doby Briddey informovala o činnosti Dcer Irska dvacetkrát denně.

Rychle pročetla zbývající zprávy, ale žádná z nich nezačínala slovy: „OMG! To snad nemyslíš vážně!“

Dobrá. To znamenalo, že má pořád ještě čas rozhodnout se, co jim řekne – i když ne moc, vzhledem k rychlosti komunikace v dnešní době.

Rychle projela zbytek zpráv, jestli je tam i nějaká od Trenta. Byla. Jen taková stručná: „Miluju tě. Zavolej ASAP.“ Hrozně by chtěla, ale čím déle stála v garáži, tím pravděpodobnější bylo, že se tu objeví Jill – nebo v horším případě Suki – a začne ji vyslychat, čemuž se Briddey chtěla vyhnout, a právě proto přijela do práce dřív. Musí tedy rozhovor s Trentem odložit, než se bezpečně dostane do své kanceláře.

Vystoupila z auta a spěšně zamířila k hlavnímu vchodu, cestou mrkla na další zaparkovaná auta, aby zjistila, kdo už je tady. Trentovo porsche neviděla. Neviděla ani Sukiino auto, ani auto své asistentky Charly, což bylo dobré, ale Jillin prius už parkoval vedle Schwartzovy prastaré hondy.

Jeho auto tu bylo vždycky – Briddey ho podezírala, že ve své laboratoři i bydlí a přespává na proleželém kanapi, které vypadalo, jako by ho sebral někde u popelnic. Ale Jill obvykle přijížděla později, takže dnes je tu dřív jen proto, aby Briddey vyzpovídala, a to znamená, že se Briddey nepodaří proklouznout. Jill na ni nejspíš cíhá ve vestibulu. *Budu muset vejít postranním vchodem, napadlo ji a změnila směr, a doufat, že se tam s nikým nesrazím.*

Nikdo tam nebyl a nikdo taky nebyl ani ve výtahu, ani ve čtvrtém patře. *Výborně*, oddechla si Briddey a spěchala chodbou. Charla ještě nedorazila, takže mohla projít rovnou k sobě, zabarikádovat dveře a vymyslet nějaký způsob, jak všechno sdělit své rodině dřív, než ji začnou bombardovat telefonáty a ptát se: „Proč mi neodpovídáš na esemesky? Co se děje?“

Hlavně teta Oona, která vždycky okamžitě dospěla k závěru, že se Briddey přihodilo něco hrozného, a obvolávala všechny nemocnice. *A tentokrát bude přesvědčená, že její předtucha byla správná*, pomyslela si Briddey a odbočila ke své kanceláři.

„Briddey!“ ozval se z konce chodby hlas Jill Quinceyové.

Těsně! zaklela v duchu Briddey a rychle zvažovala, jestli stihne vejít do kanceláře dřív, než ji Jill odchytne, ale ta se k ní už řítila a volala: „Tady jsi! Od rána ti píšu zprávy! Neviděla jsem tě přijít!“

Smykem zastavila vedle ní. „Čekala jsem ve vestibulu,“ vysvětlovala udýchaně, „ale musela jsem tě zmeškat. Slyšela jsem, že jste byli s Trentem včera na večeři v Iridiu. Tak co?“

To ti nemůžu říct, odpověděla jí Briddey v duchu. *Dokud to neřeknu našim.* Ale nemohla ji odbýt, musela s ní promluvit, protože jinak by se zase tohle rozneslo během několika vteřin po celé budově. „Pojď sem,“ vtáhla Jill do místnosti s kopírkou, aby je případní kolemjdoucí neslyšeli.

„No?“ vyhrkla Jill, sotva Briddey zavřela dveře. „Tak tě požádal o ruku, ne? Páni, já to věděla! Ty máš takovou kliku! Víš, kolik ženských by dalo život za to, aby se mohly zasnoubit s Trentem Worthem? A tobě se ho podařilo ulovit! Za pouhých šest týdnů!“

„Já ho ‚neulovila‘,“ ohradila se Briddey, „a o ruku mě taky nepožádal.“ Ale Jill ji neposlouchala.

„Ukaž mi prstýnek!“ poručila. „Vsadím se, že je nádherný!“ Popadla ji za ruku, a když zjistila, že Briddey žádný prstýnek nemá, zeptala se: „Kde ho máš?“

„Nejsme zasnoubeni,“ odpověděla Briddey.

„Jak to, že ne? Tak proč tě pozval zrovna do Iridia? A ve čtvrtek? Panebože! On tě požádal, aby sis nechala provést EED, že jo? To je ještě lepší než zasnoubení!“ Objala Briddey. „Mám z toho takovou radost! Už se nemůžu dočkat, až to všem řeknu!“ Vykročila ke dveřím.

„Ne, to ne!“ vykřikla Briddey a popadla ji za loket. „Prosím!“

„Proč ne?“ zeptala se Jill a podezíravě přimhouřila oči. „Neříkej mi, že jsi ho odmítla!“

„Ne, samozřejmě že ne,“ ujistila ji Briddey. „Jenom –“

„Jenom co? Je to nejlepší partie v Commspanu! A určitě tě miluje, když tě požádal, abys šla na EED! A ty ho zřejmě taky miluješ, jinak bys mu neřekla ano. Tak v čem je problém?“

Zkoumavě se na Briddey podívala. „Já vím, v čem. Jsi zklamaná, že tě požádal, abys na to šla, ale zároveň tě nepožádal i o ruku, je to tak?“

Teď bude celý Commspan vědět pro změnu tohle. „Ne, to vůbec ne,“ protestovala Briddey. „Řekl, že chce se zasnoubením počkat, až budeme mít ten zákrok za sebou

oba, abych mohla pocítit, jak moc mě miluje, až mě požádá o ruku.“

„Panebože, něco tak romantického jsem v životě neslyšela! Nemůžu tomu uvěřit! Je to krasavec, staví se k věci zodpovědně, a navíc je romanticky založený! Víš vůbec, jak je to vzácné? Všichni moji nápadníci buď mají panický strach ze závazků, nebo jsou lháři – případně obojí. Potkalo tě takové štěstí! To je těmi tvými vlasy. Chlapi letí na zrzky. Možná bych si taky měla obarvit vlasy na zrzavo.“ Zamračila se. „Ale pořád jsi mi nevysvětlila, proč nechceš, abych to někomu řekla.“

„Je to kvůli našim. Ještě nevím, jak jim to mám nanést.“

„Copak si myslíš, že nebudou rádi? Vždyť on je po všech stránkách dokonalý! Má skvělé zaměstnání a nádherné auto, a když pomyslíš na všechny ty nýmandy, se kterými chodí tvoje sestra Kathleen... Nebo je to kvůli tomu zákroku? Všichni říkají, že je to naprosto bezpečné.“

„To je,“ souhlasila Briddey. „Jenže naši jsou takoví –“

„Moc úzkostliví?“

Ne, do všeho se mi pletou a do všeho mi kecají. „Jo, takže to zatím nikomu neříkej, dokud jim to neoznámím sama, ano?“

„Jedině když mi povíš všechny podrobnosti. Chci vědět, kdy na to EED půjdeš a –“

Briddey zazvonil mobil. Byl to Trentův vyzváněcí tón, ale to neznamenal, že volá on. Když byla Briddey naposledy s rodinou, Maeve jí něco provedla s telefonem a od té doby, když se ozval Trentův vyzváněcí tón, nebyl to nutně vždycky on. A Briddey to neuměla opravit.

Ale aspoň teď mohla tenhle rozhovor ukončit. „Promiň,“ omluvila se. „Musím se podívat, kdo volá.“ Rychle pohlédla na displej. „Hele, musím to vzít.“ Otevřela dveře a vyšla na chodbu. „Slib mi, že –“

„Budu mlčet jako hrob,“ ujistila ji Jill. „Ale ty mi musíš slíbit, že mi všechno řekneš.“

„Slibuju.“ Briddey se otočila, aby Jill neviděla, že odmítla hovor, pak si přiložila telefon k uchu a řekla: „Haló?“ A rychle kráčela chodbou, až jí zmizela z dohledu.

Strčila mobil do kapsy. A ihned toho zalitovala, protože uviděla, že se k ní hrne Phillip z oddělení logistiky. „Povídá

se, že si s Trentem Worthem necháte provést EED,“ začal bez okolků.

Jak je to možné? pomyslela si Briddey. *Vždyť je to sotva dvě vteřiny, co jsem s Jill mluvila.*

„Páni! Přesně jako Tom Brady!“ pokračoval Phillip. „Blahopřeju! To je skvělé. Ale doufám, že si Trent předtím pořídí lepší telefon než ten, který má. Myslí si, že větší paměť a nerozbitný displej stačí. Ale Apple prý teď přichází na trh s něčím, co smete všechny ostatní chytré telefony z povrchu zemského. A Trent si nemůže dovolit ležet v nemocnici a –“

„To není žádná velká operace,“ začala Briddey, ale Phillip ji stejně neposlouchal.

„Když si nedáme pozor, Commspan dopadne jako Nokia,“ řekl a spustil výčet neúspěchů, kterých se firma dočkala. „Taková malá firma jako my nemůže nikomu konkurovat, pokud se nevytasíme s něčím převratným, s něčím úplně novým, a musíme to udělat rychle, jinak –“

No tak, teto Oono, hudrovala Briddey, obvykle mi voláš každých pět minut. Tak kde jsi, když tě potřebuju?

Telefon zazvonil. *Díky*, vydechla úlevou. „Musím to vyřídít v kanceláři,“ omluvila se Phillipovi. „Uvidíme se v jedenáct na poradě,“ rozloučila se a odešla.

Ale nebyla to teta Oona, kdo ji zachránil. Volala Mary Clare a v okamžiku, kdy Briddey odeslala hovor do hlasové schránky, dostala zprávu od Maeve. „Jsem v pohodě,“ psala. „Mé matky si nevšíměj.“

Což znamenalo, že díkybohu ještě nic nevědí, i když jí bylo Maeve líto. O co jde tentokrát? O videohry? Bulimii? Kyberšikanu? Mary Clare neustále dostávala z Maeve hysterické záchvaty, i když Maeve byla úplně normální a fajn devítiletá holka.

Ona je vlastně jediný normální člověk v naší rodině, pomyslela si Briddey.

Zato Mary Clare rozhodně normální nebyla. Pořád se nervovala Maevinými výsledky ve škole, tím, jak se doma učí či neučí, jaké má známky, jestli se dostane na nějakou prestižní univerzitu, jaké má kamarády, co jí (Mary Clare byla přesvědčená, že dcera trpí anorexií), šílela z toho, že Maeve málo čte, i když ji neustále nutila, aby si přečetla

Malé ženy nebo *Alenku v říši divů* (Maeve možná nečetla právě proto).

Minulý týden byla Mary Clare přesvědčená, že Maeve posílá až moc textovek, předminulý týden se hroutila z toho, že jí nadměrné množství slazených cereálií (což se příliš nelsučovalo s jejím podezřením na dceřinu anorexii). Dnes možná šlo o nahá selfička. Nebo o hantavirus.

Briddey si říkala, že by měla pro Maevino dobro Mary Clare zavolat a uchlácholit ji, ale ne dřív, dokud nevymyslí, co řekne o tom zákroku. A moc času jí nezbyvalo. Polovina Commspanu to už pravděpodobně ví a někdo z nich to zaručeně vyzvoní tetě Ooně, až sem příště „zaskočí“, aby jí ukázala, jak Maeve sluší nový úbor na hodiny stepování, a snažila se Briddey přesvědčit, aby šla na nějaké nudné představení Dcer Irska...

A propána, teď se objevila Suki, královna šeptandy, vynořila se z kanceláře personálního oddělení. Briddey nebdala na dekorum a sprintovala do bezpečí své kanceláře. Rozrazila dveře a skočila dovnitř – a doslova do náručí své asistentky.

„Myslela jsem, že snad ani nedorazíš!“ hekla Charla a pomohla jí nabrat rovnováhu. „Máš asi milion zpráv a já chci slyšet všechno o včerejším večeru! Máš takové štěstí, že půjdeš na to EED!“

Rychlejší než zvuk, pomyslela si Briddey. *Jestli chce Commspan vyvinout nějaký převratný způsob komunikace, měli by vyrukovat s telefonem založeným na klepech.*

„Neviděla jsem v garáži tvé auto,“ poznamenala.

„Svezla jsem se s Natem. Kéž bych ho dokázala přemluvit, aby šel na EED taky. Bylo by skvělé vědět, jestli mě miluje nebo ne. Buď ráda, že si tím už nemusíš lámat hlavu. Mně to nikdy nedá, a když mi Nate říká, že mě miluje, pořád se snažím přijít na to, jestli to myslí doopravdy, nebo mě chce jen balit. Víš, včera večer mi –“

„Říkala jsi, že mám zprávy. Od koho jsou?“

„Většinou od tvé sestry Mary Clare a od tety a od tvé druhé sestry. Přeposlala jsem ti je všechny do počítače. Myslela jsem, že jsi jim říkala, aby ti do práce nevolaly?“

„Říkala,“ přisvědčila Briddey. *Jenže mě neposlechly. Jako obvykle.*